

WU XIANG JIN

Tiểu
Hác

Mục lục

Hồi Thứ Nhất: Tiên Nhân

Hồi Thứ Hai: Bi Thương

Hồi Thứ Ba: Tô Huyết

Hồi Thứ Tư: Truyền Kỳ

MẶC ẢNH LỤC

Tiểu Hắc

www.dtv-ebook.com

Hồi Thứ Nhất: Tiên Nhân

Trên biển mây mịt mờ, ẩn hiện một thân ảnh áo trắng đang lửng lơ giữa không trung. Thân ảnh ấy là một chàng thanh niên chừng ngoài đôi mươi, gương mặt vô cùng anh tuấn, nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn chứa đôi nét tang thương chỉ có ở những người từng trải. Chàng trai đứng trên tầng mây, nhìn đại địa mênh mông bên dưới, từng ngọn núi, từng thành trì, từng thôn xóm,...tất cả thu gọn lại trong tầm mắt. Bỗng chàng thanh niên thở dài một hơi, miệng lẩm bẩm: “Có lẽ đã đến lúc phải đi rồi. Không biết khi nào sẽ quay lại nơi đây?”

Rồi chàng nhắm nghiền hai mắt, dứt khoát quay người định bay đi. Nhưng đúng lúc ấy, có một cơn gió nhẹ thổi tới, kèm theo tiếng khóc lóc của trẻ con: “Cha, mẹ! Các người ở đâu...?”

Chàng thanh niên ngẩn ra, vô thức nhìn xuống dưới. Chỉ thấy dưới chân một ngọn núi nhỏ, có một đứa trẻ tầm bốn năm tuổi bị ngã lăn lộn ở đó. Trên người nó đầy máu tươi, còn miệng thì meo meo kêu cha gọi mẹ. Chàng thanh niên thấy thế vội đáp xuống trước mặt đứa trẻ, đang định đỡ nó dậy thì cả người bỗng sững lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nó. Khuôn mặt non nớt đó không có gì đặc biệt lắm, chỉ là đôi mắt của đứa trẻ tựa hồ vô thần, hình như nó bị mù. Có điều chàng thanh niên không quan tâm đến việc đứa trẻ có bị mù hay không, chàng chỉ quan tâm đến đường nét trên khuôn mặt của nó. Cảm giác khuôn mặt ấy vô cùng quen thuộc, rất giống với cố nhân của mình. Nhưng trong giây lát chàng thanh niên đã trấn định lại, chàng hiểu được đứa trẻ cùng cố nhân là hai người hoàn toàn khác nhau. Chàng thở dài một hơi rồi bước lên đỡ đứa trẻ dậy, bàn tay phe phẩy một cái khiến những vết thương trên người đứa trẻ trong khoảnh khắc đã biến mất. Đứa trẻ bỗng thấy cả người mình được đỡ lên, mọi đau đớn trên

cơ thể cũng tan biến trong nháy mắt. Nó không khỏi ngẩn ngơ, đưa tay với lấy hơi ấm đang đứng bên cạnh mình, hỏi: “Cha, cha phải không?”

Thanh niên cười đáp: “Ta không phải cha ngươi? Ta là...”

Chàng chưa kịp nói xong thì đứa trẻ đã mừng rỡ hô lên: “Con biết rồi! Người không phải cha con, cha con làm sao có thể chữa thương cho con nhanh như vậy. Người nhất định là tiên nhân, phải rồi! Chắc chắn người là tiên nhân!”

Chàng thanh niên nhìn đứa trẻ với ánh mắt đầy thâm thúy, cuối cùng mới nói: “Tiên nhân à! Ta không phải tiên nhân, trên đời này không có tiên nhân, ta cũng không muốn làm tiên nhân.”

Đứa trẻ ngạc nhiên hỏi: “Người không muốn làm tiên nhân ư? Con nghe Đồng gia gia nói tiên nhân trường sinh bất tử, có thể phi thiên độn địa, tiêu dao khắp nơi trong trời đất, không gì không làm được. Tại sao người lại không muốn chứ?”

Thanh niên mỉm cười, vừa xoa đầu đứa trẻ vừa nói: “Trường sinh bất tử, phi thiên độn địa thì sao chứ? Cứ cho là trên đời có tiên nhân như thế thì họ cũng không tiêu dao tự tại như người nghĩ đâu!”

Đứa trẻ tò mò hỏi: “Tại sao lại vậy?”

Chàng thanh niên trả lời: “Lớn lên ngươi sẽ hiểu.”

Đứa trẻ nghe không hiểu, trong đầu đầy mờ mịt, nhưng trong chốc lát đã gạt mọi thứ ra khỏi đầu, cất giọng hỏi thanh niên: “Vậy người là ai?”

Thanh niên đáp: “Ta là ai không quan trọng. Sau này, chúng ta chắc gì đã gặp lại nhau, hà tất phải biết tên tuổi của nhau. Thôi thì đã gặp lần này xem như là có duyên, ta sẽ tặng ngươi một món quà nho nhỏ. Hi vọng sau này ngươi sẽ có một cuộc sống thật tốt.”

Nói rồi chàng phất tay lên, một cỗ lực lượng huyền ảo từ tay chàng truyền ra, thẳng đến đôi mắt của đứa trẻ. Đứa trẻ bỗng thấy cả người chấn động, đôi mắt hơi đau nhức rồi khẽ chớp động, như thể đã cảm ứng được điều gì. Nó chỉ thấy màn đen trước mắt bỗng lóe sáng, theo tiềm thức giơ tay lên che mắt, mọi thứ dần dần hiện lên rõ nét. Đứa trẻ mừng rỡ buông tay xuống, muốn nhìn xem người đã giúp mình khi này là ai, nhưng nó nhìn ngó xung quanh lại chẳng thấy một bóng người, tựa như việc khi này chỉ là một hồi mộng huyễn. Nhưng lúc này đứa trẻ thực sự đã không còn bị mù nữa, nên nó hiểu được việc khi này không phải là mộng huyễn gì cả. Đang lúc nó định cất giọng gọi ân nhân của mình thì từ phía sau chợt truyền đến những tiếng hô mang theo đầy lo lắng: “Mặc nhi, con ở đâu? Mặc nhi...”

Đứa trẻ vội quay đầu lại, thấy cuối khu rừng có hai người đang la gọi đến khàn cả giọng. Hai thân ảnh đó rất lạ lẫm đối với nó, nhưng giọng nói của họ lại không hề lạ lẫm. Tiếng thanh là giọng mẹ, tiếng trầm là giọng cha. Thường ngày nó vẫn cảm nhận như vậy nên giờ nghe họ gọi thì nó lập tức chạy tới, miệng cũng hô: “Cha, mẹ! Con ở đây!”

Hai người kia đúng là một nam một nữ, họ nghe thấy tiếng hô của đứa trẻ thì mừng rỡ quay sang. Nữ tử nhìn thấy đứa trẻ chạy tới thì ôm trầm lấy nó, miệng nói lời đầy thương yêu: “Con ngoan! Con không sao chứ.”

Nam tử bên cạnh cũng chạy tới bên cạnh, định vỗ về đứa trẻ thì giật mình phát hiện ra điều lạ, nên lấy tay xua xua trước mắt nó, kinh hãi hỏi: “Mặc nhi! Mắt của con...mắt của con chẳng lẽ đã nhìn thấy rồi...?”

Đứa trẻ lúc này mới định thần lại, nhìn kỹ hai người trước mắt. Cha nó là một nam tử tuổi gần ba mươi, gương mặt khá bình dị và hiền hòa. Còn mẹ của nó là một nữ tử mới ngoài đôi mươi, quần áo tuy lam lũ nhưng vẫn không che đi được tư dung xinh đẹp của nàng. Thì ra cha mẹ của nó trông như vậy, lúc này nó mới hay giá trị của đôi mắt là như thế nào. Nghe cha nó hỏi, đứa trẻ liền trả lời: “Lúc này con gặp phải một người kỳ lạ, không biết

người đó làm gì mà đôi mắt con lại có thể nhìn thấy được. Người đó lại nói bản thân không phải tiên nhân...thật khó hiểu!”

Nam tử nghe thế thì vô cùng chấn kinh nhưng sau đó lại cười lên ha hả, xoa đầu đứa trẻ, nói: “Con của ta, con gặp quý nhân rồi. Đi! Theo ta về thôn, hôm nay ta phải thịt gà chiêu đãi cả thôn.”

Nữ tử cũng mừng rỡ khi biết con mình được quý nhân giúp đỡ, nhưng khi nghe nam tử nói muốn thịt gà đãi cả thôn thì lờm chờm một cái nói: “Cái tên này, gà đâu ra lắm thế, thì dăm con chiêu đãi đám Trương, Lý trong thôn là được rồi.”

Đứa trẻ nghe nói hôm nay có thịt gà ăn thì vỗ tay: “Hoan hô! Hôm nay, được ăn thịt gà rồi, tối ngày ăn thịt lợn chán chết.”

Cha mẹ nó nghe thế thì mỉm cười, dắt nó quay về thôn.

Cách đó không xa có một thôn nhỏ gọi là Hạnh Hoa thôn, nhân khẩu hơn trăm hộ. Thôn dân sống bằng nghề trồng trọt và chăn nuôi là chính, tất cả đều là tự cung tự cấp. Cho nên người dân trong thôn

vô cùng gần gũi và thân thuộc.

Đứa trẻ khi này tên là Vương Mặc, năm nay vừa tròn năm tuổi. Từ nhỏ Vương Mặc đã bị mù bẩm sinh, tuy cuộc sống của nó thiếu thốn ánh sáng nhưng lại đầy ắp tình thương. Vương Mặc không chỉ được cha mẹ nuông chiều, mà cả hương thân phụ lão trong thôn cũng rất yêu quý nó. Những đứa trẻ khác trong thôn cũng không vì Vương Mặc bị mù mà dè bieu, hơn nữa vẫn luôn quan tâm, chăm sóc nó rất nhiệt tình.

Chỉ là hôm nay, Vương Mặc mãi chơi, đi lung tung khiến nó bị lạc ở sau núi, làm cha mẹ nó phải lo lắng một phen. May mà Vương Mặc có quý

nhân cứu giúp, chẳng thế mà còn nhân họa đặc phúc, từ một đứa trẻ mù lòa nay đã thành một đứa trẻ có đôi mắt sáng như bình thường. Thôn dân nghe tin này liền tới tấp tới nhà Vương phụ để chúc mừng, đồng thời họ cũng vô cùng hâm mộ Vương Mặc đã gặp được quý nhân. Tuy Vương Mặc nói quý nhân đó không phải tiên nhân nhưng người ngoài dùng mộng cũng nghĩ ra đó nhất định là thần tiên. Một đứa trẻ bị mù bẩm sinh sao có thể nhìn được chứ, cứ cho trên đời có loại đại phú làm được điều này thì cũng không phải chỉ giơ tay nhắc chân mà có thể làm được, trừ phi vị đại phú đó cũng là tiên nhân.

Tiên nhân trong tri thức của người dân Hạnh Hoa thôn được biết đến qua một người gọi là Đồng lão. Đồng lão là một lão nhân tầm ngoài bảy mươi, lưng hơi gù, râu tóc đã bạc trắng, có vẻ như cũng gần đất xa trời rồi. Lão nghe tin Vương Mặc được “tiên nhân” cứu giúp thì lập tức chống gậy đi sang nhà Vương phụ. Vương phụ tên là Vương Dũng, thấy Đồng lão chống gậy đến thì lập tức bước ra đỡ lấy lão, khách khí nói: “Thì ra là Đồng gia tới thăm, con mới báo Mặc nhi sang bên đó gọi người sang chơi. Nào ngờ người lại đích thân sang đây, làm con không kịp đón tiếp cần thận.”

Đồng lão trêu cợt nói: “Cần gì phải đón tiếp cái thân già này, chẳng phải nhi tử của người gặp được tiên nhân hay sao? Tiên nhân cơ đấy...khục khục.”

Vương Dũng nghe thế thì cười khở đáp: “Lão nhân gia người nói đùa rồi, tiên nhân đâu thềm để mắt tới một tên oắt con như thế chứ!”

Đồng lão trừng mắt nhìn Vương Dũng, nói: “Không phải tiên nhân thì ai chữa mắt cho tên oắt con kia. Đừng tưởng lão phu đã già mà người có thể bịp được lão phu.”

Vương Dũng vội vàng bào chữa: “Con nào dám thế, chỉ là trong chuyện này có đôi điều cổ quái, còn cần lão nhân gia người giải đáp đây.”

Nói rồi hắn mời Đồng lão vào trong nhà, sau đó lấy ra một chiếc ghế dựa cho lão ta ngồi. Đồng lão tựa lưng vào ghế, nhẹ giọng hỏi: “Người cần ta giải đáp điều gì?”

Vương Dũng đáp: “Người cứ bình tĩnh, đợi Mặc nhi đi tìm hai người Trương, Lý tới đây đã. Hôm nay Uyển nhi sẽ thịt gà thiết đãi mọi người.”

Đồng lão gật bần người lên, dải miệng chảy ra, bắt lấy tay Vương Dũng, hỏi: “Cái gì! Người nói Uyển nha đầu nay sẽ thịt gà đãi ta à. Con bà nó, sao người không nói sớm, để ta mang theo Lan Hương Tửu nhấm cùng thì có phải ngon không?”

Vương Dũng cười ha hả, vào trong nhà lấy ra ba hũ rượu lớn, rồi đem ra ngoài nói: “Ha ha, Lan Hương Tửu thì nhà con cũng có. Ba hũ này được phụ thân của con dưỡng đã mười năm rồi.”

Đồng lão thấy thế thì cặp mắt sáng lên, không nhịn được vỗ một phát vào cái bàn trước mặt, nói: “Hảo tiểu tử! Giỏi nhin lắm! Hồi lấy Uyển nha đầu người còn không đem ra uống, tính ủ rượu đúng mười năm sao. Khả khà, mười năm...mười năm rượu mới thơm.”

Vương Dũng cũng gật đầu vâng dạ. lát sau, đứa trẻ Vương Mặc dắt theo hai người đàn ông vào nhà, một người lưng hùm vai rộng, để râu quai nón, tướng mạo khá hung tợn, người kia thì hơi gầy, để ria mép, trông hiền hòa hơn. Cả hai đều trạc tuổi Vương Dũng, xem ra là bạn đồng lứa trong thôn. Vương Mặc dẫn hai người vào nhà, rồi nói to một tiếng như khoe thành tích: “Cha, con dẫn Trương thúc và Lý thúc sang nhà rồi này. Có điều tìm nhà Đồng gia...”

Nó nói còn chưa dứt câu thì đã nhìn thấy một lão nhân đang ngồi trong nhà, không phải Đồng lão thì là ai. Nó mừng rỡ hô lên: “A, Đồng gia gia, người sang nhà con hồi nào thế.”

Đổng lão cốc đầu đứa trẻ một cái, nói: “Thằng nhóc, lão phu hôm nay cảm giác có điềm lành nên mới đích thân chống gậy sang đây, quả nhiên có thịt gà đang chờ ta chén. Đợi người dẫn được ta sang thì thịt gà đã bị bọn kia đớp hết rồi, lão phu sang để gặm xương à.”

Mọi người nghe thế đều cười khục khịch, rồi hai người mới tới đều bước tới chào Đổng lão: “Trương Đồng (Lý Hạc) bái kiến Đổng gia, lão nhân gia vẫn khỏe chứ?” Rồi quay sang Vương Dũng: “Vương huynh, chúc mừng nhà huynh có quý nhân phù trợ.”

Đổng lão gật đầu: “Khỏe, đương nhiên là vẫn khỏe. Thế mới có sức độ rượu với các người chứ.”

Vương Dũng cũng đáp: “Hôm nay chỉ gặp may thôi, các người cứ ngồi vào bàn đi, lát nữa Uyển nhi sẽ đem thức ăn lên.”

Hai người nghe thế đều nhịn không được ngồi xuống, cái bụng của Đổng lão cũng rục rịch mấy tiếng không yên. Mấy người cứ ngồi bên bàn như vậy mà nói chuyện phiếm. Được một hồi, bỗng có hương thơm nghi ngút từ dưới nhà bốc lên, một nữ tử xinh đẹp bưng thức ăn đưa lên bàn. Nữ tử ấy chính là mẹ của Vương Mặc, khuê danh Tiểu Uyển. Nàng vừa bưng từng đĩa thức ăn lên bàn vừa cười nói: “Lâu lắm trong nhà không có chuyện gì vui như vậy, mọi người cứ ăn uống thoải mái đi.”

Lý Hạc hít một cái rồi nói với Tiểu Uyển: “Tay nghề của tẩu tẩu là lợi hại nhất thôn này, mới hít vài hơi thôi mà đã cảm giác thấy ngon rồi.”

Đổng lão cũng cười: “Khà khà, thơm quá! Nhanh nào Uyển nha đầu! Nhanh tay rồi ngồi xuống đây cùng chúng ta đánh chén.”

Tiểu Uyển vâng dạ một tiếng, sau khi dọn xong thức ăn thì lấy một cái ghế ra ngồi cạnh Vương Mặc. Còn Vương Dũng thì lấy vò Lan Hương Tửu ra rót vào ly cho ba vị khách, sau đó nâng chén nói: “Hôm nay, nhân dịp nhi tử Mặc nhi được kỳ nhân cứu giúp, Vương Dũng ta mời mọi người tới

đây cùng chung ly rượu chúc mừng. Nhân tiện cũng có đôi điều thắc mắc, mong được Đồng gia giải đáp.”

Nói rồi hấn uống cạn ly rượu của mình, ba người khách cũng nhanh chóng cạn ly, rồi Đồng lão quay sang hỏi Vương Dũng: “Thế nào, người có thắc mắc gì?”

Vương Dũng gật đầu nói: “Con muốn xin một ít kiến giải của người về tiên nhân. Con biết thời trẻ người từng đi rất nhiều nơi, kiến thức hẳn là không ít, chắc là cũng biết đôi chút về tiên nhân.”

Hai người Trương Đồng và Lý Hạc cũng tò mò nhìn sang Đồng lão, mong muốn nghe được chút chuyện của tiên nhân. Đồng lão thâm thúy nhìn Vương Dũng, trầm tư giây lát rồi đáp: “Tiên nhân à! Thôi được rồi, ta sẽ nói hết những điều ta biết cho người.”

Lão dừng một chút, gắp một miếng thịt gà rồi nói tiếp: “Tiên nhân cao cao tại thượng trong mắt thường nhân chúng ta thực ra cũng xuất phát từ những con người bình thường. Không biết từ bao giờ, con người đã muốn thoát khỏi ràng buộc của sinh tử, muốn trở nên trường thọ như trời đất. Trải qua vô số năm đúc kết, dần dần người ta đã sáng tạo ra các đạo pháp tu luyện. Tuy không giúp con người thọ ngang trời đất, nhưng nếu tu hành tới mức thâm sâu thì cũng có thể thọ đến ngàn năm. Chẳng những tu hành đạo pháp giúp người ta trường thọ, nó còn giúp người tu luyện có được phép thuật thần thông kinh nhân, vượt ngoài tưởng tượng của thường nhân chúng ta. Những người tu hành đạo pháp đó tự xưng là tu tiên giả, có điều trong mắt thường nhân chúng ta thì họ chẳng khác gì thần tiên. Cho nên tiên nhân theo hiểu biết của ta chính là những người tu hành đạo pháp đó.”

Mọi người nghe Đồng lão kể không khỏi hít vào một hơi, Trương Đồng hứng thú hỏi: “Nói như vậy, nếu chúng ta tu hành đạo pháp thì cũng có thể thành tiên nhân rồi.”

Đổng lão lắc đầu đáp: “Không! Muốn tu hành đạo pháp thì trên mình phải mang linh mạch. Chỉ cần bát mạch của các người có ít nhất một mạch có linh tính thì có thể tu hành đạo pháp. Đáng tiếc trong cả vạn người cũng chưa chắc có một người như vậy, cho nên muốn thành tiên cũng phải có duyên.”

Lý Hạc hỏi: “Làm sao có thể xác định trên người chúng ta có linh mạch hay không?”

Đổng lão mỉm cười thâm thúy nói: “Sống với các người nhiều năm, ta đương nhiên là biết.”

Vương Dũng hô lên đầy ngạc nhiên: “Làm sao có thể?”

Đổng lão hỏi lại: “Người thực sự muốn biết?”

Vương Dũng gật đầu, Đổng lão trầm tư giây lát, như hồi tưởng lại điều gì. Cuối cùng lão mới nói: “Thực ra ta...đã từng là...một tu tiên giả.”

Mọi người há hốc mồm: “Cái gì! Người...người từng là tiên nhân sao.”

Đổng lão uống một hớp rượu rồi chép miệng nói: “Tiên nhân gì chứ, chẳng phải bây giờ ta cũng là một lão già sắp chết hay sao.”

Rồi lão thở dài: “Hài, vốn trước đây ta là một tu tiên giả tu vi không tệ. Đáng tiếc, vì một lần nguy kịch mà ta đã dùng bí pháp giữ mạng. Tuy cuối cùng may mắn sống sót nhưng tu vi, linh mạch cũng đã bị hủy hết. Cho nên ta mới tới Hạnh Hoa thôn ẩn cư, điều này ta cũng chẳng muốn giữ bí mật làm gì. Dù sao bây giờ ta cũng chẳng khác gì thường nhân, cũng chẳng có kẻ thù nào muốn hại ta cả nên cũng không cần giấu giếm. Có điều tuy tu vi của ta không còn, nhưng nhãn quan còn đó, vẫn thấy được các người và cả thôn này không ai có linh mạch cả.”

Mọi người lúc này mới hiểu, cũng rõ ràng vì sao lịch duyệt của Đồng lão nhiều như vậy, hóa ra lão ấy từng là tiên nhân. Bỗng Tiểu Uyển đột nhiên hỏi: “Nói như vậy, người chữa mắt cho Mặc nhi hôm nay là tiên nhân hay sao?”

Đồng lão gật đầu: “Có thể coi là như vậy, xem ra đứa trẻ này thật may mắn. Ta tự hỏi cho dù bản thân tu vi đầy đủ cũng không thể chữa được mắt cho nó. Dù sao tên oắt con cũng bị mù bẩm sinh chứ không phải hậu thiên mà ra.”

Có điều Vương Mặc khi ấy đột nhiên lại nói: “Nhưng sao người đó lại nói bản thân mình không phải là tiên nhân. Người đó còn nói trên đời này không có tiên nhân, lại còn nói bản thân mình không muốn làm tiên nhân?”

Đồng lão nhăn mày, cuối cùng mới nói: “Đúng là trên đời này không có tiên nhân thực sự, ít nhất theo ta biết là như thế. Nghiêm chỉnh mà nói, người kia hẳn là một tu tiên giả đạo pháp cao thâm nào đó, nhưng sao người đó không muốn làm tiên nhân thì ta cũng không hiểu được.”

Tất cả mọi người cũng không hiểu, tiên nhân là trường sinh bất tử, có thần thông đạo pháp vô biên, là ước vọng của vô số người, nhưng người đó lại không muốn. Đột nhiên, Tiểu Uyển đứng lên rót rượu cho mọi người, rồi cười nói: “Hi hi, chúng ta là phàm nhân sao lại thắc mắc chuyện của tiên nhân như vậy. Đã không làm tiên được thì làm một người thường thật tốt đi.”

Mọi người bỗng giật mình thông suốt, cùng nhau cười ồ lên, rồi đánh chén một trận thỏa thích. Hôm đó nhà Vương Dũng liên hoan đến tận khuya, ai nấy đều say khướt, tất nhiên trừ Tiểu Uyển và Vương Mặc ra.

Đúng là:

Đêm khuya cùng uống rượu

Nghe kể chuyện tiên nhân

Tiên phàm tuy xa cách

Mà ngỡ như thật gần.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

MẶC ẢNH LỤC

Tiểu Hắc

www.dtv-ebook.com

Hồi Thứ Hai: Bi Thương

Thời gian như nước trôi, thấm thoát đã trải qua bảy năm...

Một ngày nọ, Đồng lão đang ngồi đan rổ trước sân nhà, bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên. Lão ta ngoái đầu vào trong nhà gọi: “Tiểu Vũ, con ra mở cửa đón khách kìa.”

Từ trong nhà bước ra một cô bé xinh xắn chừng mười hai mười ba tuổi. Nó vâng dạ một tiếng rồi chạy ra mở cửa. Ngoài cửa có một cậu bé chừng mười một mười hai tuổi, chính là Vương Mặc của bảy năm sau. Nhìn thấy Tiểu Vũ ra mở cửa, Vương Mặc hỏi: “Tiểu Vũ tỷ, Đồng gia gia có nhà không ạ, đệ có việc cần nhờ đến người!”

Tiểu Vũ gật đầu đáp: “Đồng gia gia có nhà đó, người cứ vào nhà đi.”

Nói rồi cô bé quay người vào sân nhà gọi Đồng lão: “Gia gia, Vương Mặc hẳn có chuyện tìm người này.”

Vương Mặc cũng bước vào trong sân, thấy Đồng lão đang đan rổ thì bước tới nói với giọng đầy lo lắng: “Đồng gia gia ơi! Cha con...cha con bị ốm hai hôm nay vẫn chưa thuyên giảm, người tới xem một chút được không ạ?”

Đồng lão dừng tay, nhíu mày nhìn Vương Mặc nói: “Lại ốm à! Bữa trước mấy nhà Khúc, Ngô đều có người bị ốm cả, không lẽ trong thôn có dịch bệnh.”

Vương Mặc nghe thế thì sợ tái mặt, Tiểu Vũ bên cạnh cũng tỏ vẻ đầy lo lắng. Cuối cùng Đồng lão thở ra một hơi rồi nói: “Người cứ dẫn lão phu

đến xem thế nào đã. Còn Tiểu Vũ cứ ở nhà đi.”

Hai đứa trẻ đều gật đầu vâng dạ. Sau đó, Vương Mặc dẫn Đông lão đến nhà mình. Trong nhà Vương Mặc chìm trong một bầu không khí đầy ngột ngạt, còn Tiểu Uyển thì đang ngồi bên giường đút cháo cho chồng ăn. Vương Mặc dẫn Đông lão bước vào nhà, thấy thế thì gọi một tiếng: “Mẹ, con dẫn Đông gia gia tới rồi đây.”

Tiểu Uyển nghe gọi thì mừng rỡ quay đầu lại, đặt bát cháo xuống rồi bước tới nói: “Đông gia người tới thì tốt rồi, mời người xem bệnh cho trượng phu con.”

Đông lão gật đầu, đi đến bên giường nhìn xem tình trạng của Vương Dũng. Lúc này Vương Dũng trông gầy hốc hác, gương mặt tái nhợt, thần sắc mệt mỏi nhìn Đông lão nói: “Làm phiền người rồi.”

Đông lão xua tay ra hiệu không cần phải lên tiếng, rồi bắt tay xem mạch cho Vương Dũng. Sau một lúc, lão mới lên tiếng: “Mạch của người có chút tắc nghẽn, không được thông suốt. Tình trạng này tương tự như Khúc Tử Minh và Ngô Kiệt trong thôn. Xem ra các người mắc cùng một bệnh, nhưng lấy lịch duyệt của ta cũng nhìn không ra đây là bệnh gì. Thôi thì ta cứ kê cho các người một đơn thuốc khai thông kinh mạch, chắc là ít nhiều cũng có tác dụng.”

Tiểu Uyển và Vương Mặc đều tỏ vẻ lo lắng, đến như Đông lão đã từng là “tiên nhân” mà vẫn nhìn không ra bệnh trạng này thì không lo sao được. Nhưng hai người vẫn lấy giấy bút ra cho Đông lão kê đơn thuốc, mong là thang thuốc của lão có thể chữa khỏi bệnh cho Vương Dũng. Có điều họ không quá tin tưởng vào điều đó, hai người Khúc, Ngô trong thôn cũng được Đông lão xem qua nhưng đến nay vẫn chưa nghe tin bệnh tình của họ có tiến triển gì, rất có thể đơn thuốc của Đông lão vô dụng với bệnh này. Đông lão đương nhiên cũng hiểu rõ điều này, bất quá có chút hy vọng cũng còn hơn không, cho nên lão vẫn viết ra một đơn thuốc đưa cho Tiểu Uyển.

Tiểu Uyên nhận lấy đơn thuốc, rồi đưa cho Vương Mặc, bảo nó đến nhà Hồng lão đầu thôn mua thảo dược.

Hồng lão là người chuyên lên núi hái thuốc của thôn, lão biết phân biệt khá nhiều loại thảo dược, tri thức có lẽ chỉ xếp sau Đông lão. Người trong thôn thỉnh thoảng bị ốm thì đều đến nhà lão để mua thuốc, nên lão rất được người trong thôn kính trọng. Vương Mặc mang theo đơn thuốc đến nhà Hồng lão, đến nơi thì nó bỗng giật mình phát hiện nhà Hồng lão hôm nay náo nhiệt lạ thường. Trong lòng nó bỗng dâng lên một cỗ cảm giác đầy bất an, vì vậy nó bắt lấy tay một người thanh niên ở gần đó hỏi: “Thường ca ca, nhà huynh có ai bị ốm mà lại tới đây lấy thuốc vậy?”

Người thanh niên họ Thường đáp: “Mẹ ta hôm nay tự nhiên phát bệnh, ta muốn đến mua một thang thuốc bồi bổ cho người.”

Sắc mặt Vương Mặc hơi tái đi, giọng run run hỏi thanh niên họ Thường: “Vậy huynh có biết những người khác đến...đến đây là vì sao... không?”

Thanh niên họ Thường lúc này tựa hồ cũng có cảm giác không ổn, nhú mày nhìn dòng người xếp hàng trong nhà Hồng lão. Hôm nay quả thật nhà Hồng lão quá đông, nhìn qua thì hình như ai ai cũng đều đến mua thuốc chứ không phải vì việc khác, chẳng lẽ người trong thôn đồng loạt...phát bệnh. Nghĩ tới đó, thanh niên họ Thường chẳng dám nghĩ tiếp, vẻ mặt bối rối nhìn Vương Mặc mà không biết trả lời như thế nào. Vương Mặc cũng im lặng, chờ đợi đến phiên mình mua thuốc. Cuối cùng nó cũng mua được thuốc, rồi mang theo tâm trạng nặng trĩu bước đi về nhà mình.

Tiểu Uyên thấy Vương Mặc về nhà với vẻ mặt tối sầm, bèn bước tới an ủi: “Yên tâm đi con, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi!”

Vương Mặc chỉ biết dạ dạ đôi câu, rồi quay vào phòng của mình. Vừa về đến bên giường, nó đã ngủ thiếp đi, có lẽ vì hôm nay nó đã suy nghĩ quá

nhieu. Trong giấc ngủ, Vương Mặc mơ mình gặp lại tiên nhân của bảy năm trước, cầu được tiên nhân cứu giúp cả thôn. Rồi nó còn mơ thấy bản thân mình cũng trở thành tiên nhân, bay khắp thiên hạ cứu giúp những người khổ khó. Mỗi khi làm được một việc tốt như vậy, trong lòng nó tràn đầy hân hoan và vui sướng. Rồi nó còn mơ...

Ồ ó o...

Tiếng gà buổi sớm đánh thức mọi người, Vương Mặc cũng tỉnh dậy sau những giấc mơ đẹp. Nó chợt nhận ra mọi thứ trước mắt vẫn u ám như ngày hôm qua, khiến cõi lòng nó trùng xuống. Nhưng điều đó lại dấy lên quyết tâm làm tiên nhân của Vương Mặc, chỉ cần là tiên nhân thì mọi thứ sẽ được giải quyết.

Có điều sự thật thì vô cùng ngang trái, ngang trái như thể muốn trêu người. Ngay sau tiếng gà gáy sớm, Vương Mặc bỗng nghe thấy tiếng khóc lóc đầy bi ai ở cuối thôn. Nó mơ hồ cảm thấy tiếng khóc này thật quen thuộc, thế là nó bèn đứng dậy bước ra ngoài cửa. Nhưng vừa ra ngoài cửa, cả người nó bỗng đờ ra, vì nó lúc ấy đã nhận ra tiếng khóc đó tới từ nhà Khúc Hạo, một đứa trẻ đồng lúa trong thôn. Mà cha của Khúc Hạo tên là Khúc Tử Minh bị mắc quái bệnh từ mấy hôm trước, không lẽ... Vương Mặc không dám nghĩ tiếp, nhưng trong đầu vẫn luôn hiển hiện đủ mọi hình ảnh kinh khủng nhất trên đời. Cuối cùng nó mới định thần lại, cất bước đi đến cuối thôn xem rút cuộc là chuyện gì đã xảy ra. Nhưng nó vừa bước được ba bước thì cổng nhà nó chợt mở toang, Tiểu Uyển chạy vào với gương mặt tái nhợt vô thần. Nàng nhìn con trai mình run giọng nói: “Khúc...Khúc...bá bá của con...”

Nhưng nàng ấp úng chưa được một câu thì bỗng cảm thấy cả người vô lực, ngã sòng soài trên mặt đất. Vương Mặc vô cùng kinh hãi, vội vàng đỡ mẹ vào trong nhà. Sau đó nó vào bếp nấu một bát cháo cho mẹ, có điều sau khi dứt cho mẹ ăn xong một bát cháo, mẹ nó vẫn còn mê man không tỉnh. Vương Mặc bối rối không biết làm sao cho phải, cuối cùng nó quyết định đi

tìm Đông lão để nhờ cậy. Đông lão hay tin thì vô cùng lo lắng, cả ngày hôm qua đã rất nhiều người tìm đến lão xem bệnh rồi. Có điều dù là ai thì bệnh trạng đều y hệt như nhau, đối với loại quái bệnh này thì lão cũng đành thúc thủ vô sách. Trừ phi lão khôi phục lại tu vi, tìm được tiên thảo của tu tiên giả để trị bệnh. Nhưng ở Hạnh Hoa thôn hẻo lánh này cách vùng đất có linh khí quá xa xôi, không thể nào có tiên thảo sinh trưởng được. Còn các loại thảo dược thông thường trên núi Hoành Sơn cạnh thôn thì đều có vẻ vô dụng với loại quái bệnh này. Giờ đây lão còn nghe tin Tiểu Uyển cũng ngã bệnh, nếu nàng vì lo nghĩ nhiều mà lâm bệnh thì tốt, nhưng nếu là loại quái bệnh kia thì quá nguy hiểm. Lão cũng không dám khẳng định quái bệnh này có thật sự lây lan từ người sang người hay không. Vứt bỏ hết tạp niệm, Đông lão đi theo Vương Mặc đến xem bệnh cho Tiểu Uyển. Nhưng mỗi lo nghĩ của lão vừa đề xuống đã lại dấy lên sau khi lão xem mạch cho nàng. Tình trạng kinh mạch của Tiểu Uyển y hệt như của Vương Dũng và những người trong thôn khác, đích thị là căn quái bệnh không thể sai đi đâu được. Sắc mặt lão lúc này đã đen kịt lại, quay sang mà không biết nói với Vương Mặc như thế nào. Vương Mặc nhìn vẻ mặt của Đông lão, dù nó chỉ là đứa trẻ mới mười hai tuổi nhưng cũng lờ mờ hiểu chuyện gì đang xảy ra. Có điều nó vẫn cố lên tiếng hỏi Đông lão với chút hy vọng mỏng manh: “Đông gia gia, mẹ con ổn chứ?”

Đông lão nhìn Vương Mặc với vẻ áy náy và bi ai, cuối cùng thở dài nói: “Ài, bệnh của mẹ ngươi cũng giống như của cha ngươi. Đơn thuốc hôm qua ta kê nếu như vô dụng thì ta cũng hết cách rồi. Trừ phi có tiên nhân hàng lâm thì họa chẳng mới có thể vãn hồi cục diện.”

Đáy lòng Vương Mặc trùng xuống, cuối cùng nó chợt nghiêng răng nói: “Bảy năm trước con từng gặp được tiên nhân ở sau núi, chưa biết chừng bây giờ ra đây vẫn có thể tìm được người. Nhất định tiên nhân có thể cứu sống mọi người.”

Nói xong rồi nó quay người bước ra ngoài, Đổng lão cũng không ngăn cản. Thế nhưng Vương Mặc vừa bước một chân ra khỏi cửa thì trong phòng lại vang lên giọng nói yếu ớt của Vương Dũng: “Mặc nhi! Con lại đây đã...”

Vương Mặc dừng bước, đi tới bên giường Vương Dũng hỏi: “Cha, người gọi con có chuyện gì?”

Vương Dũng nhìn con trai của mình, nở một nụ cười nhợt nhạt nói: “Tiên nhân nào có dễ gặp như thế, con cần gì phải ra sau núi, lỡ gặp thú dữ thì biết làm sao. Nghe cha, ở nhà thôi con!”

Vương Mặc còn muốn nói gì nhưng Vương Dũng lại lên tiếng: “Con người ai mà chẳng có lúc phải chết, không ai sống mãi được. Bảy mươi năm cũng là sống, ba mươi năm cũng là sống, tuy dài ngắn có chút khác nhau nhưng miễn sao lúc sống vui vẻ là được. Ta đã lấy được mẹ con, rồi sinh được đứa con trai như con, như vậy nhắm mắt xuôi tay cũng không còn gì hối tiếc.”

Nước mắt Vương Mặc đã trào ra: “Cha, cha nhất định sẽ không chết. Con nhất định sẽ tìm ra tiên nhân cứu người.”

Vương Dũng thở phều phào nói: “Trên đời này làm gì có tiên nhân, chỉ có người sống dài người sống ngắn, người sống vui người sống buồn. Tiên nhân trong mắt con chỉ sống lâu một chút thôi, vị tất đã được vui vẻ. Chưa biết chừng ở đâu đó, có một vị tiên nhân nào đó, nhìn thấy Hạnh Hoa thôn thanh bình này mà lòng đầy hâm mộ. Con à! Được sinh ra thì nên biết quý trọng những phút giây được sống, hà tất phải theo đuổi những thứ cao xa làm gì.”

Đổng lão ngồi bên cạnh, nghe Vương Dũng nói mà ngây người. Lão ngẫm lại nhân sinh tám mươi năm cuộc đời của mình. Từ nhỏ lão đã bỏ nhà đi tu tiên, lăn lộn hơn năm mươi năm trong tu tiên giới, khi nào cũng lo

ngũ đến việc tăng tu vi, nhiều lần tranh đấu bán sống bán chết với địch nhân chỉ vì chút ít đan dược. Lão nhớ lại hơn năm mươi năm đó, gần như chẳng mấy khi lão được vui vẻ, mà quãng thời gian vui vẻ nhất lại là hai mươi năm cuối đời sống ở Hạnh Hoa thôn. Lão hối hận, hối hận vì tuổi trẻ bồng bột, bỏ lại mẹ cha ở nhà trông ngóng từng ngày. Lão cũng không có vợ con gì, giá như ngày đó không phải vì mộng tu tiên thì chưa biết chừng giờ đây lão đã con đàn cháu đống, ngày ngày sum vầy cùng lũ trẻ, được như thế thì có hóa thành năm xương tàn lão cũng cam lòng. Lão còn nhớ sau khi bản thân mất sạch tu vi, lão dành dụm tiền bạc đi một chuyến về quê cũ, thấy căn nhà lão ở năm xưa nay đã bị bán, thấy mộ mẹ cha cỏ rậm um mà không ai tĩa tốt, lão vô cùng xót xa. Nay thấy Vương Dũng nói lời như vậy, không khỏi khiến thâm tâm Đồng lão cảm thán một hồi.

Có điều Đồng lão cảm thán là vậy nhưng Vương Mặc thì không. Trong giấc mơ của nó, tiên nhân pháp thuật vô biên, không gì không làm được, sống một cuộc sống vô ưu vô lo, đó luôn là mộng tưởng của nó từ khi gặp được tiên nhân cho đến nay. Mắt nó đỏ hoe nhìn Vương Dũng nói: “Không, cha ơi! Nếu là tiên nhân thì chắc chắn sẽ không có quái bệnh. Cả thôn sẽ không ai mắc phải quái bệnh.”

Wương Dũng mỉm cười, cố vươn tay xoa đầu Vương Mặc, rồi nhìn Đồng lão nói: “Đồng gia, Tiểu Vũ đối với Mặc nhi rất tốt, con xem hai đứa cũng là thanh mai trúc mã. Đợi chúng nó lớn thêm vài tuổi, mong người tác thành cho chúng nó...”

Đồng lão gật đầu, đang muốn nói gì thì chợt thấy cả người Vương Dũng mờ ra, cánh tay xoa đầu Vương Mặc cũng rũ xuống, đôi mắt khẽ khép lại. Vương Mặc thấy thế kinh hoàng hét lên, dùng sức lay người Vương Dũng, miệng thì mếu máo: “Cha, cha làm sao vậy...tỉnh lại đi cha...tỉnh lại đi cha ơi!”

Nhưng nó cứ kêu gào mãi mà Vương Dũng vẫn nằm đó, tim ngừng đập, chỉ để lại một nụ cười nhè nhẹ vẫn còn đọng lại trên môi. Đồng lão

ngồi bên cạnh, nước mắt cũng trào ra, giờ này cũng không biết phải khuyên Vương Mặc bằng lời lẽ gì. Ở giường bên cạnh, Tiểu Uyển bỗng khua tay loạn xạ, miệng mê man nói: “Vương Dũng...Vương Dũng...người đừng đi...”

Vương Mặc kinh hãi, chạy sang bắt lấy tay mẹ nói: “Mẹ...mẹ ơi...mẹ không sao chứ?”

Nó cứ gọi như vậy nhưng Tiểu Uyển đã chìm lại trong cơn mê man, im lìm ngủ say. Lát sau, hương thân phụ lão cũng chạy sang nhà Vương Mặc, nhìn thấy tình cảnh trong nhà không khỏi khóc thương một hồi. Trương Đồng lấy một manh chiếu đắp lên người Vương Dũng, miệng khóc lóc nói: “Huynh đệ, ra đi thanh thản.”

Còn Lý Hạc thì không tới, vì hắn ta cũng ngã bệnh, lúc này sinh tử khó liệu. Hương thân phụ lão lúc này mỗi người một tay chuẩn bị làm ma chay cho Vương Dũng. Họ làm thủ tục cúng bái cũng đơn giản, vì trong thôn bây giờ cũng đã có vài người qua đời.

Một ngày bận rộn với người dân Hạnh Hoa thôn, người thì lo liệu tang sự, người thì chăm sóc thân nhân. Một bầu không khí đầy bi thương bao trùm cả thôn, khiến ai ai cũng thấy vô cùng ngột ngạt và khó chịu. Thậm chí, số người ngã bệnh ngày một gia tăng, có nhà còn bị ốm luôn tất cả mọi người, đành phải nhờ xóm giềng chăm sóc.

Đêm hôm ấy, Vương Mặc ngồi bên cạnh giường mẹ, trong tay ôm bài vị của cha. Hơn lúc nào hết, nó rất mong phép màu sẽ xảy ra. Nó thà bị mù lại như trước đây để cha mẹ nó được sống khỏe lại. Không biết bao nhiêu lần nó giá như tiên nhân ngày đó đến muộn bảy năm. Nhưng thiên đạo trêu người, cha nó mất rồi, mẹ nó vẫn còn mê man không tỉnh. Cơn ác mộng khủng khiếp này dường như chưa có điểm kết thúc. Bất chợt Vương Mặc thấy khóe mắt của mẹ chớp động, cánh tay khẽ vươn lên rồi với lấy bài vị trong lòng nó. Vương Mặc mừng rỡ: “Mẹ...mẹ tỉnh rồi.”

Nhưng mẹ nó không đáp, chỉ nhẹ giọng nói với bà vị: “Vương Dũng...ngươi...sao ngươi đi nhanh vậy.” Rồi nước mắt của nàng lăn chã tuôn rơi, ướt đẫm cả gối. Sau đó nàng mới quay sang mỉm cười với Vương Mặc: “Mặc nhi...con ngoan của mẹ. Ráng sống tốt nhé con, mẹ không trụ được nữa rồi. Mẹ phải đi theo cha con thôi.”

Vương Mặc kinh hãi kêu lên: “Không...không...mẹ đừng...”

Nhưng không đợi nó nức nở hết câu, cánh tay của Tiểu Uyên đã rũ xuống, hai mắt khép lại, tất cả vừa rồi chỉ là hồi quang phản chiếu. Còn vương lại là một nụ cười hiền lành trên môi nàng, dường như nụ cười ấy vĩnh hằng không bao giờ tắt.

Giữa đêm hôm tĩnh mịch, vang lên tiếng khóc đầy bi thương của một đứa trẻ mười hai tuổi. Nó như một khúc ca ai oán vang tận lên trời cao, thán thế sự tang thương.

Đúng là bi ai thay:

Hôm kia dịch bệnh lan tràn

Thôn làng ai nấy ca than số trời

Hôm nay cha mẹ qua đời

Con cô khóc hận thế thời bi thương.

Muốn biết diễn biến tiếp theo như thế nào, mời đọc hồi sau sẽ rõ.

MẶC ẢNH LỤC

Tiểu Hắc

www.dtv-ebook.com

Hồi Thứ Ba: Tô Huyết

Lúc ấy là dịp tháng hai, từ xa nhìn lại chỉ thấy Hạnh Hoa thôn phủ trùm một màu trắng xóa. Là màu trắng của hoa hạnh nở khắp nơi, cũng là màu trắng của tiền giấy khăn tang. Đầu xuân vạn vật sinh sôi nhưng khắp thôn sao mà tiêu điều, hoang vắng.

Những ngày qua dịch bệnh hoành hành, khiến trong thôn không ít người đã mất. Hết cảnh trẻ nhỏ mô côi rồi lại đến cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Từ ngoài nhìn vào chỉ thấy một bầu không khí bi thương ảm đạm bao trùm cả cái thôn nhỏ bé này.

Cuối bãi tha ma của thôn có hai nấm mồ mới đắp nằm cạnh nhau, bên trên chúng dựng hai tấm bia. Một tấm khắc “Phụ thân Vương Dũng chi mộ”, tấm kia thì khắc “Mẫu thân Mạc Tiểu Uyển chi mộ”. Đó chính là mộ của cha mẹ Vương Mạc. Còn Vương Mạc lúc này thì đang quỳ gối trước hai nấm mồ đó, đầu gục xuống đất. Hai gò má của nó gầy hốc lại, tóc tai bù xù, quần áo lấm lem. Đã ba ngày rồi nó vẫn quỳ ở đó, nước mắt có lẽ đã kiệt khô.

Bỗng từ xa có một cô bé xinh xắn bước lại, trên tay nó mang theo một âu cơm. Cô bé ấy chính là Tiểu Vũ, đứa nhỏ sống cùng với Đồng lão, mấy hôm nay nó đều đem đồ ăn đến cho Vương Mạc. Có điều trong ba ngày này Vương Mạc chưa hề ăn một hạt cơm, nó chỉ quỳ ở đó và gục đầu khóc lóc.

Tiểu Vũ bước đến bên cạnh vỗ vai an ủi Vương Mạc: “Thôi! Người đừng đau buồn nữa, người quỳ ở đây đã ba ngày rồi, cha mẹ người cũng đâu thể sống lại.”

Vương Mặc vẫn quỳ gục ở đó, im lặng không nói một lời. Tiểu Vũ thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn trời cao xanh thăm thẳm. Nó định nói với Vương Mặc điều gì thì bỗng hét toáng lên, cả người ngã ngửa ra đằng sau. Vương Mặc bấy giờ mới ngẩng đầu lên, thần tình cũng tỏ ra kinh nghi bất định. Nguyên lai ở cách đó tầm ba mươi trượng có một cái bóng áo đỏ đang lửng lơ giữa không trung. Nhìn kỹ mới thấy cái bóng áo đỏ ấy là một chàng thanh niên trẻ tuổi. Y đang chấp tay sau lưng, cặp mắt nhìn về phía hai người Vương Mặc, sau một lát lại nhìn về phía Hạnh Hoa thôn. Cuối cùng y nhú đôi mày lại, rồi hạ mình đến trước mặt Vương Mặc. Trái tim Vương Mặc lúc này đập thành thịch, vừa có sợ hãi lại vừa có kích động. Nó run giọng hỏi: “Huynh...huynh có phải tiên nhân không?”

Thanh niên nhìn Vương Mặc, đáp lại bằng giọng hiền từ: “Ta họ Tô tên Huyết, người cứ gọi ta ba tiếng Tô đại ca là được. Còn hai chữ tiên nhân thì ta không dám nhận, bất quá với chút tu vi này của ta hẳn là có thể giúp đỡ người dân trong thôn này của người.”

Vương Mặc mừng rỡ hỏi: “Vậy huynh có thể cứu cha mẹ đệ sống lại được hay không?”

Thanh niên lắc đầu thở dài nói: “Không thể! Cha mẹ người đã chết, đừng nói là ta, cho dù thần tiên đến đây cũng cứu không nổi nữa. Sinh tử do trời định, có trách thì trách ta đến muộn mà thôi.”

Cả người Vương Mặc đờ ra, miệng lẩm bẫm: “Không thể nào...không thể nào.”

Tiểu Vũ thấy thế chạy lại lay lay người nó: “Vương Mặc, người tỉnh táo lại đi.”

Thanh niên cũng không đành lòng nhìn cậu bé như vậy, bèn nói: “Ta tuy không cứu được cha mẹ người sống lại, nhưng vẫn có thể cứu cả thôn thoát khỏi dịch bệnh này. Đi theo ta.”

Nói rồi y hất tay lên, nơi đây bất chợt nổi gió, cuốn Vương Mặc và Tiểu Vũ bay về trong thôn. Thôn dân nhìn thấy cảnh tượng ấy thì thi nhau há hốc mồm, có người còn quỳ xuống bái lạy. Thanh niên Tô Huyết đáp xuống, nhìn toàn cảnh Hạnh Hoa thôn điêu tàn, không khỏi cảm thán một hồi. Sau đó y mới quay sang đám thôn dân còn đang kinh ngạc trở mắt ra đó, rồi nhẹ nhàng nói: “Tại hạ là Tô Huyết, môn hạ đệ tử của Trường Thanh Các. Hiện nay ta đang đi khắp nơi khắc phục hậu hoạn của đám tà tu Huyền Khâm Tông. Dịch bệnh trong thôn ta đã thấy, hẳn nguyên do tới từ đám tà tu này, hôm tới ta sẽ điều tra ra ngọn nguồn. Còn hiện tại quan trọng nhất là chữa khỏi quái bệnh cho mọi người. Không biết thôn hiện nay có bao nhiêu người mắc bệnh?”

Thôn dân nghe thế đều vô cùng mừng rỡ, tuy họ không biết Trường Thanh Các là gì nhưng người kia nhìn qua rất thần thông quảng đại, xem ra có khả năng cao chữa được quái bệnh cho người thân của họ. Thôn dân bình thường không hiểu nhưng Đông lão lại hiểu Trường Thanh Các là gì, đó chính là đệ nhất tu tiên môn phái của Nhân tộc. Cho dù là thời kỳ toàn thịnh thì Đông lão cũng chỉ ngang tầm hàng đệ tử tầm thấp nhất của Trường Thanh Các mà thôi. Cho nên đối với Trường Thanh Các thì Đông lão luôn tỏ ra vô cùng sùng kính, huống hồ vị thanh niên trước mắt này lại là người mấu chốt chữa bệnh giúp thôn dân. Cho nên Đông lão mới bước ra từ trong đám đông, cúi người cung kính nói: “Bẩm đại nhân, trong thôn tổng cộng bốn mươi sáu người mắc bệnh, trong đó có mười hai người đã chết, hiện còn ba mươi tư người còn đang được chăm sóc.”

Tô Huyết nhíu mày, không tưởng được số người chết và mắc bệnh lại nhiều đến thế, xem ra bản thân mình đã đến quá muộn. Cuối cùng y mới thở ra một hơi rồi nói: “Dẫn ta đi từng nhà một, bắt đầu từ người có tình trạng yếu nhất.”

Đông lão gật đầu rồi dẫn Tô Huyết tiến vào một ngôi nhà tranh nho nhỏ, đó chính là nhà của Lý Hạc. Hương thân phụ lão trong thôn rồi rít theo

sau, muốn tận mắt thấy người thanh niên thâm bất khả trắc này có thần thông ra sao. Chỉ thấy thanh niên Tô Huyết bước vào trong nhà, đến bên giường nằm của Lý Hạc. Lý Hạc lúc này chỉ còn đang thoi thóp, sinh cơ trên người vô cùng yếu ớt. Tô Huyết bắt lấy cánh tay của hắn, rồi truyền vào trong người Lý Hạc một cỗ lực lượng nhu hòa. Lực lượng nhu hòa ấy nhanh chóng tản ra toàn thân hắn, khai thông toàn bộ những chỗ tắc nghẽn trong kinh mạch của hắn. Sắc mặt Lý Hạc dần dần hồng nhuận hơn, cảm giác sinh cơ của bản thân như đang trở lại. Lát sau, Lý Hạc tỉnh lại, nhìn thấy Tô Huyết ngồi bên giường, đằng sau là hương thân phụ lão chen chúc nhau quan sát. Lại nghe Tô Huyết nói: “Bệnh của huynh đài đã được ta chữa khỏi, nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏe lại. Hiện giờ không còn đáng lo ngại nữa.”

Lý Hạc nghe thế thì mừng rỡ, cảm kích nói: “Đa tạ huynh đệ cứu giúp, ơn này Lý mỗ suốt đời không quên.”

Đổng lão bên cạnh nghe vậy thì nhắc nhở với Lý Hạc: “Không được xưng hô lung tung, vị này là tiên nhân đó.”

Lý Hạc nghe thế vô cùng kinh hãi, vội xuống giường rồi rít quỳ lạy: “Đa tạ đại nhân cứu mệnh, đa tạ đại nhân cứu mệnh.”

Tô Huyết mỉm cười, phất tay nói: “Đại nhân cái gì, cứ xưng hô theo tuổi tác là được rồi.”

Xong chàng quay sang nói với Đổng lão: “Lão dẫn ta tới nhà tiếp theo đi.”

Đổng lão gật đầu rồi dẫn Tô Huyết tới nhà người bệnh tiếp theo. Hương thân phụ lão nghe tin Lý Hạc đã khỏi bệnh thì vô cùng mừng rỡ, niềm nở dẫn đường cho Tô Huyết. Cứ thế trôi qua một ngày, cuối cùng tất cả những người ngã bệnh trong thôn đều đã được chữa khỏi. Mọi người ai

này đều tỏ ra phấn khởi, xem ra lần này đúng là trọng họa có phúc, nếu không sẽ không biết dịch bệnh gây ra hậu quả tới nhường nào.

Sáng hôm sau, Tô Huyết đến bên một gốc cây hạnh già giữa thôn rồi nhờ Đông lão tập trung tất cả người dân trong thôn lại đó. Sau khi thôn dân đã tề tụ đầy đủ bên gốc hạnh già, Tô Huyết mới nói: “Tuy tại hạ đã chữa khỏi cho những người ngã bệnh nhưng tất cả thôn dân ở đây hẳn đều có bệnh ngầm trong người. Ta muốn kiểm tra cho mọi người, đề phòng sau khi ta rời đi thì dịch bệnh lại phát tác.”

Mọi người nghe phải lời ấy đều tái mặt, không ngờ được trong người mình lại mang bệnh ngầm. May thay giờ đây có vị “tiên nhân” thần thông này hàng lâm, mới có thể liếc mắt nhìn ra hư thực. Đông lão cũng toát mồ hôi, cuối cùng mạnh dạn bước lên một bước cho Tô Huyết xem bệnh. Tô Huyết bắt lấy tay Đông lão, đang muốn quan sát bệnh trạng thì y bỗng ồ lên một tiếng, nhìn Đông lão với ánh mắt đầy thâm thúy. Sau đó y mới truyền vào một chút lực lượng nhu hòa vào người Đông lão, rồi nói: “Bệnh ngầm của lão đã được ta chữa. Người tiếp theo?”

Thấy Đông lão đã được trị bệnh, người dân rồi ít xếp hàng chờ đến lượt. Cho đến tận chiều, người cần trị bệnh mới hết, chỉ còn duy nhất một đứa trẻ là Vương Mặc. Tô Huyết nhìn Vương Mặc nói: “Tiểu đệ đệ, người không muốn xem bệnh à.”

Vương Mặc mấy ngày nay luôn nghĩ về cái chết của cha mẹ, cũng chẳng buồn theo mọi người xếp hàng chờ xem bệnh. Nay nghe Tô Huyết nói vậy thì giật mình, nghĩ lại quái bệnh đáng sợ đó, nó cũng không muốn bản thân mắc phải một chút nào. Cho nên nó dạ dạ đôi câu rồi chìa tay ra cho Tô Huyết xem bệnh. Tô Huyết bắt lấy bàn tay bé nhỏ của nó, sau một hồi xem xét bỗng giật mình thốt lên: “Không thể nào! Sao trong người người không có bệnh ngầm!”

Vương Mặc cùng mọi người xung quanh cũng đều kinh hãi, rõ ràng ai ai trong thôn cũng có bệnh ngầm nhưng Vương Mặc thì lại không có. Tô Huyết tra xét thêm một lần, nhưng lần này y lại tỏ ra càng kinh hãi hơn, run giọng nói với Vương Mặc: “Tám...tám linh mạch. Trong truyền thuyết... tám linh mạch. Không ngờ lại là người.”

Mọi người đều ngẩn ngơ, nghe không hiểu tám linh mạch là cái gì. Vương Mặc dù nghe quen quen nhưng nhất thời cũng chẳng nhớ tám linh mạch là cái gì. Có điều Đông lão nghe ba tiếng “tám linh mạch” thì cực kỳ rung động. Lão từng biết, con người có thập nhị chính kinh, bát mạch kỳ kinh. Trong đó, chính kinh của mỗi người đều gần như không có mấy đặc biệt, nhưng kỳ kinh thì hoàn toàn khác. Trong vạn người thì có khả năng có một người mang linh kỳ kinh, hay còn gọi là linh mạch. Nhờ linh mạch này mà người đó có thể tu tiên luyện đạo, bước lên con đường trường sinh. Linh mạch càng nhiều, tư chất tu luyện càng tốt, bước lên tiên đạo càng dễ dàng hơn. Tiêu chuẩn thấp nhất để tu tiên là một linh mạch, mà cao nhất chính là tám linh mạch. Năm xưa Đông lão tu tiên cũng chỉ có ba linh mạch mà thôi, tư nhất như vậy đã là khá tốt rồi, lão chưa nghe ai trên đời mang tám linh mạch cả. Đừng nói là Đông lão, đến như Tô Huyết cũng chưa hề nghe ai trên đời thân mang tám linh mạch cả. Dù Trường Thanh Các của y là đệ nhất tu tiên môn phái trên khối đại lục này thì trong lịch sử mới có bốn vị thân mang bảy linh mạch mà thôi. Bốn vị đó ngày cũng đều trở thành cấp bậc chí tôn của tu tiên giới, mang thọ mệnh dài đến ngàn năm. Bản thân hẳn chính là đệ tử thiên tư cao nhất thế hệ này của Trường Thanh mà cũng chỉ có sáu linh mạch mà thôi. Có thể thấy người có tám linh mạch hiếm hoi và yêu nghiệt đến mức nào. Tô Huyết tuy lúc đầu kinh hãi, nhưng sau đó thì cười lên ha hả, y nhìn Vương Mặc như nhìn một bảo bối, rồi hỏi: “Tiểu đệ đệ, người có muốn theo ca ca đi tu tiên không?”

Vương Mặc nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, nhưng rồi nghi hoặc nói: “Nhưng sao trước kia Đông lão từng nói đệ không có tư chất tu tiên!”

Tô Huyết ngạc nhiên, quay ra nhìn Đồng lão. Đồng lão bối rối không biết phải làm sao, lại nghe Tô Huyết nói: “Ta nói người có là người có. Không những có tư chất mà lại là tư chất vô cùng tốt, tốt hơn nhiều so với ta. Chưa biết chừng chẳng bao lâu sau đạo pháp của người đã vượt qua ta rồi.”

Vương Mặc nghe vậy vô cùng cao hứng, hỏi Tô Huyết: “Vậy nếu tu được đạo pháp cao hơn huynh thì có cứu được cha mẹ đệ không?”

Tô Huyết thở dài, lắc đầu đáp: “Ta đã nói rồi, thần tiên cũng cứu không được cha mẹ người.”

Vương Mặc nghe vậy thì rất ủ rũ, Tô Huyết lại nói tiếp: “Con người sống là phải hướng tới tương lai. Tu tiên có thể giúp người trường sinh, không phải chết sớm như cha mẹ người. Người đã thấy rồi đấy, chết chóc rất đáng sợ. Ta cũng như người, mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sau này mới may mắn bước lên con đường tu đạo. Ta không muốn chết sớm như cha mẹ ta, người chắc cũng như vậy phải không?”

Vương Mặc gật đầu, đúng là nó không muốn phải chết sớm. Hơn nữa nhìn thấy Tô Huyết tới thôn chữa bệnh, nó vô cùng hâm mộ. Nếu có đạo pháp như Tô Huyết, nhất định nó cũng làm như vậy, cho nên nó rất chờ mong được tu tiên. Nó nhìn Tô Huyết rồi nghiêm nghị nói: “Đệ muốn tu tiên để có được đạo pháp như huynh...không, phải cao hơn huynh. Nếu huynh chấp thuận thì còn gì bằng.”

Tô Huyết nghe vậy thì cười to, vỗ vỗ bả vai Vương Mặc nói: “Tốt, rất tốt! Bất quá trước khi đi ta còn cần xử lý chút chuyện.”

Sau đó hần nhìn hương thân phụ lão trong thôn, nói: “Lần này dịch bệnh hoành hành, ta cũng muốn giải thích nguyên do cho mọi người. Cách đây hơn hai vạn dặm về phương Bắc có một tiểu phái tên là Huyền Khâm Tông. Tông chủ của môn phái này cấu kết với một số tán tu tà đạo làm việc

xấu, tu luyện nhiều thuật pháp tà ác, làm nhiễm độc cả vạn dặm xung quanh. Việc đó khiến bá tánh lầm than, biết bao người bị liên lụy mà chết. Cho nên Trường Thanh Các đã diệt trừ Huyền Khâm Tông này. Có điều tuy Huyền Khâm Tông đã trừ, nhưng độc khí do đám tà tu đó tu luyện đã nhiễm xuống dòng nước ngầm, gây ảnh hưởng nặng nề tới những vùng xung quanh. Người dân quanh mấy vạn dặm đều nhiễm bệnh dịch độc. Tuy độc này chả là gì với tu tiên giả, nhưng với người thường thì chỉ cần nhiễm một chút cũng đủ chết người rồi. May mà thôn này nằm ngoài hai vạn dặm, nhiễm độc chỉ có chút xíu, nếu không đợi khi ta đến thì thôn này đã bị xóa sổ rồi.”

Mọi người nghe thế đều cực kỳ kinh hãi, mồ hôi thấm ướt lưng, lúc này họ mới biết bản thân đã dạo một vòng qua Quỷ Môn Quan. Tô Huyết cũng không để ý mà nói tiếp: “Tuy bệnh đã được ta chữa khỏi nhưng nguồn nước ở đây vẫn bị nhiễm độc. Ta vẫn phải xử lý nó, tránh cho việc sau khi ta đi thì dịch bệnh lại tiếp diễn.”

Mọi người nghe vậy thì đều đồng loạt quỳ xuống vái lạy: “Đa tạ đại nhân cứu giúp.”

Tô Huyết phát tay cười nói: “Không có gì, chuyện nhỏ thôi!”

Nói rồi y bay đi, dừng lại ở cuối thôn rồi như bấm pháp quyết gì đó. Qua cả buổi y chỉ đi vòng quanh thôn, cách một đoạn lại dừng chân bấm pháp quyết. Đến chiều tối thì y mới quay lại nói với các hương thân phụ lão: “Ta đã bày một trận pháp thanh lọc độc khí cho cả thôn. Từ nay trong thôn sẽ không còn dịch bệnh này nữa. Mọi người cứ yên tâm làm việc thôi.”

Cả thôn mừng rỡ, lại bái lạy lần nữa, có người còn thịt lợn gà ra dâng tặng Tô Huyết. Đêm đấy cả Hạnh Hoa thôn liên hoan tưng bừng, nam thanh nữ tú ai nấy đều ca múa rộn ràng. Cả thôn làng tiêu điều hôm trước sau một hôm đều đã khôi phục sinh khí vốn có của nó. Vương Mặc cũng

hòa nhịp chung vui cùng mọi người. Tuy nó vẫn đau buồn về cái chết của cha mẹ nhưng dù sao hiện giờ cả thôn đã được cứu. Và lại ngày mai nó sẽ được theo chân Tô Huyết đi tu tiên, ước vọng ngày nào của nó sắp thành sự thực cho nên nó rất hưng phấn. Đang trong tiệc vui, Đồng lão bỗng gọi Vương Mặc vào một chỗ vắng. Rồi lão lấy ra một quyển sách cũ nát đưa cho Vương Mặc, nói nhỏ: “Đây là một quyển sách cổ ta nhặt được hồi nhỏ, là một bí pháp cực kỳ lợi hại. Tuy nó chưa chắc đã là gì so với đạo pháp ở Trường Thanh Các nhưng nó cũng có cái đặc trưng riêng. Ta nay đã không cần dùng nó nữa, người cứ cầm lấy mà tu luyện. Tuy nhiên nhớ giữ bí mật về nó, đừng cho ai biết bí pháp này kể cả thanh niên Tô Huyết kia biết. Rõ chưa?”

Wương Mặc nhận lấy cuốn sách cũ nát, gật đầu nói với Đồng lão: “Con rõ rồi thưa người!”

Đồng lão mỉm cười, xoa đầu đứa trẻ nói: “Nhớ đó! Dù tu tiên rồi thì đừng quên Hạnh Hoa thôn này. Ta và hương thân phụ lão nơi đây vẫn luôn đón chờ người.”

Wương Mặc vâng dạ một tiếng: “Con sẽ không quên đâu!”

Đồng lão gật đầu, nhìn Vương Mặc với ánh mắt đầy nhu hòa. Sau đó cùng Vương Mặc hòa mình vào lễ tiệc tương bưng của thôn dân.

Sáng hôm sau, dưới gốc hoa hạnh già giữa thôn, các hương thân phụ lão đều tụ tập. Vương Mặc thì theo sau Tô Huyết, trên mặt có đôi chút căng thẳng. Đồng lão bước ra vỗ vai nó, nói: “Bảo trọng nhé con!”

Wương Mặc cũng cúi người chào Đồng lão cùng mọi người: “Chào mọi người. Mặc nhi phải đi rồi, mọi người nhớ bảo trọng nhé!”

Tô Huyết gật đầu rồi nói: “Đi thôi!”

Nói xong y phất tay, một cơn gió nhẹ nổi lên thổi Vương Mặc bay lên không trung, rồi bản thân y cũng bay theo. Để lại đám hương thân phụ lão phía sau ngược trông với ánh mắt đầy hâm mộ. Tiểu Vũ cũng nhìn lên cao, thấy thân ảnh của Vương Mặc phiêu phù trong gió, sau đó càng đi càng xa, cuối cùng biến mất trong bầu trời xanh thẳm.

Vậy là:

Tiên nhân tới Hạnh Hoa

Chữa bệnh cho nhà nhà

Hương thân cùng phụ lão

Tiền trẻ nhỏ đi xa.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, đón đọc hồi sau sẽ rõ.

MẶC ẢNH LỤC

Tiểu Hắc

www.dtv-ebook.com

Hồi Thứ Tư: Truyền Kỳ

Đại địa mệnh mông, từ trên không trung nhìn xuống chỉ thấy một dải núi rừng xanh mướt, kéo dài tới tận cuối đường chân trời. Vương Mặc nghe Tô Huyết nói rằng, khối đại địa khổng lồ này tên là Thương Nguyên, là nơi cư ngụ của hầu hết Nhân tộc trên thế gian. Bản thân Tô Huyết cũng chưa từng đi hết các vùng đất trên Thương Nguyên đại lục, nhưng qua điển tịch thì y cũng biết khối đại lục này vô cùng to lớn, ngang dọc ước chừng lên tới năm ngàn vạn dặm. Bao quanh khối đại địa này là bốn biển lớn, phía Bắc là Bắc Hải lạnh lẽo, phía Nam là Nam Hải thanh bình, phía Đông là Đông Hải đầy bão tố, còn phía Tây là Tây Hải thần bí. Nhân tộc gần như không cư ngụ trên các vùng biển này, mà đây là địa bàn của Long tộc, do Tứ Hải Long Vương đứng đầu. Vương Mặc nghe Tô Huyết kể về Tứ Hải Long Vương, không khỏi tò mò hỏi: “Trên đời này chẳng lẽ thực sự có rồng tồn tại hay sao?”

Tô Huyết mỉm cười gật đầu, nói: “Ba mươi năm trước ta đã từng gặp được mấy con ở Đông Hải, chúng thực sự rất lớn, đại khái dài cỡ bốn năm chục trượng. Sức mạnh của bọn chúng cũng rất khủng khiếp, ta lúc ấy không phải đối thủ của bất kỳ một con rồng nào.”

Nhưng sau đó y lại tỏ vẻ không phục: “Bất quá, nếu lúc này gặp lại thì tất cả bọn chúng hợp lại vị tất đã là đối thủ của ta.”

Vương Mặc hâm mộ nhìn Tô Huyết nói: “Chẳng lẽ huynh có thể đánh bại mấy con rồng một lúc hay sao? Huynh lợi hại thật đó.”

Tô Huyết nghe Vương Mặc ca tụng mình thì bối rối, không khỏi nhớ lại chút hồi ức trước đây, thở dài nói: “Ta đã là gì, gần mười năm trước ta

còn biết một người cực kỳ lợi hại. Đừng nói là mấy con rồng nhãi nhép, cho dù Tứ Hải Long Vương liên thủ lại cũng chẳng phải đối thủ của y. Mà tuổi tác của y năm đó cũng chỉ sần sần ta bây giờ thôi. Ài, trước giờ ta luôn phấn đấu để được như người đó, nhưng sao giữa người với người lại chênh nhau lớn đến vậy.”

Vương Mặc hiếu kỳ nhìn Tô Huyết hỏi: “VẬY huynh có biết người đó là ai không? Hẳn phải là một bậc đại trượng phu đội trời đạp đất chứ?”

Tô Huyết cũng lộ vẻ hâm mộ nói: “Đúng vậy! Người đó chính là một đại anh hùng. Ta không biết y từ đâu đến, chỉ biết y tên Diệp Thiên Vũ, nghe cái tên thôi cũng thật uy phong.”

Vương Mặc lẩm bẩm: “Diệp Thiên Vũ à! Mình nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ như người ấy.”

Tô Huyết nhìn Vương Mặc, xoa đầu mỉm cười nói: “Người có tư chất rất cực tốt, nếu chăm chỉ tu hành vị tất đã thua kém người đó.”

Vương Mặc cũng gật đầu tỏ vẻ đầy quyết tâm. Hai người cứ thế mà bay đi qua núi rừng bạt ngàn. Cho đến ba hôm sau, Vương Mặc thấy trước mắt hiện ra một tòa thành trì to lớn. Nơi đây nhà cửa san sát, phố xá tấp nập, người qua kẻ lại đầy huyên náo. Từ nhỏ Vương Mặc chỉ toàn sống ở trong thôn, chưa một lần đi đến thị trấn nhỏ gần đó, nói gì đến thành trì to lớn như vậy. Nó há hốc miệng nhìn quanh, nhìn đến hết cả tầm mắt mà cũng không thấy được điểm cuối của tòa thành này. Tô Huyết đưa nó hạ cánh xuống cửa Nam của thành, rồi đi đến cuối dòng người đang xếp hàng chờ được thông hành. Y nói với Vương Mặc: “Thành này gọi là Mạc Vân thành, là một trong mười tòa thành lớn nhất Thương Nguyên đại lục, người sẽ bắt đầu tu tiên tại đây.”

Vương Mặc hồ nghi hỏi: “Chẳng phải huynh là đệ tử Trường Thanh Các hay sao, đệ tử sẽ được huynh dẫn đến Trường Thanh Các tu luyện

chứ.”

Tô Huyết đáp: “Trường Thanh Các nào dễ gia nhập như thế, bất quá Mạc Vân thành chính là tòa thành trực thuộc của Trường Thanh Các. Người nếu tu luyện thật tốt ở đây thì gia nhập Trường Thanh Các cũng là việc đơn giản, con đường trước đây của ta cũng là như thế.”

Vương Mặc lại hỏi: “Thành trì này lớn như vậy, tất cả đều là phụ thuộc vào Trường Thanh Các hay sao? Vậy Trường Thanh Các sẽ lớn như thế nào chứ?”

Tô Huyết gật đầu: “Đúng vậy, Trường Thanh Các rất lớn, còn có sáu thành trì tầm cỡ như thế này nữa. Mạc Vân thành chính là thành trì gần tổng đà của Trường Thanh Các nhất, cho nên nơi này cũng tập nập nhất trong sáu đại thành trực thuộc bản các.”

Vương Mặc hỏi tiếp: “Vậy thành trì lớn như vậy, chúng ta sẽ cư ngụ tại nơi nào?”

Tô Huyết đáp: “Mạc Vân thành do hai đại gia tộc trực tiếp quản lý là Mạc gia cùng Vân gia. Ta nguyên bản xuất thân từ Vân gia, nên sẽ dẫn người tới đó tu luyện. Vân gia rất lớn và nhiều người, quy củ lại cực kỳ nghiêm túc, người tuy có tư chất cực tốt nhưng cũng phải tu hành chăm chỉ, không nên gây chuyện thị phi.”

Vương Mặc gật đầu: “Tiểu đệ hiểu rõ ạ.”

Tô Huyết mỉm cười xoa đầu đứa trẻ rồi chờ đợi đến lượt mình vào thành. Sau một hồi kiểm tra không có vấn đề gì, Tô Huyết dẫn Vương Mặc vào thành. Nhìn từ ngoài đã thấy tòa thành này cực lớn, đến khi bước vào Vương Mặc mới thấy bản thân mình nhỏ bé đến nhường nào. Cả dãy phố dài tít tắp, trưng bày đủ thứ từ quần áo, trang sức, đến các quán ăn, nhà trọ,... Thậm chí Vương Mặc còn thấy một tòa lầu các cao lớn đầy hoa lệ, trước cửa có những thiếu nữ trẻ xinh đẹp ăn mặc quần áo đủ màu sắc đang

ra sức vẫy gọi những nam tử anh tuấn bên đường. Đến cả Tô Huyết đang đi cũng bị một thiếu nữ gọi lại: “Ây dô, vị công tử này thật anh tuấn. Mời ghé thăm Tú Hoa Phường của tiện thiếp một chuyến. Không biết tiện thiếp có thể làm gì giúp công tử được không?”

Mặt Tô Huyết ửng đỏ, ho khan nói: “E hèm, tại hạ đang có việc quan trọng, thứ lỗi không thể ghé thăm quý phường được. Ngày sau có dịp nhất định tại hạ sẽ ghé thăm.”

Thiếu nữ kia chu môi tỏ vẻ không hài lòng, đang muốn gọi lại thì Tô Huyết đã dẫn Vương Mặc đi mất tiêu rồi. Vương Mặc tò mò hỏi Tô Huyết: “Tô đại ca, tòa nhà hoa lệ đó là cái gì thế?”

Tô Huyết nghiêm mặt nhìn Vương Mặc đáp: “Người còn nhỏ, không nên biết thì hơn.”

Vương Mặc vẫn còn đầy thắc mắc, nhưng cũng không dám hỏi thêm. Một lát sau, cuối cùng Tô Huyết cũng dẫn Vương Mặc tới một tòa phủ đệ tráng lệ. Trước cổng tòa phủ đệ này có treo một bức trướng, phía trên viết hai chữ “Vân gia” trông đầy uy khí. Tô Huyết quay ra nói với Vương Mặc: “Đây chính là Vân gia, nơi người sẽ cư ngụ trong thời gian tới.”

Vương Mặc ngược nhìn tòa phủ đệ to lớn này, cảm giác nơi đây được bao trùm bởi một khí tức đầy huyền diệu, khiến cơ thể con người vừa thấy thư thái lại vừa thấy như bị bức bách. Nó mở miệng nói: “Nơi đây là nơi sống của tu tiên giả sao, quả nhiên khí phách.”

Tô Huyết mỉm cười: “Khí phách thì có một chút, bất quá trong Vân gia ngoài tu tiên giả cũng còn có người thường, không phải chốn bồng lai tiên cảnh như người nghĩ đâu.”

Vương Mặc ngạc nhiên: “Người thường sao, họ ở Vân gia làm gì?”

Tô Huyết đáp: “Vào trong rồi người sẽ biết!”

Nói rồi y dẫn Vương Mặc tới cửa lớn, gõ gõ hai cái. Một lát sau cánh cửa từ từ mở ra, một lão nhân tuổi chừng sáu mươi bước tới, nhìn thấy Tô Huyết thì cung kính nói: “Ra là Huyết công tử ngài đã trở về. Vũ tiểu thư và Lục công tử đều rất mong chờ ngài đó.”

Tô Huyết đáp: “Đã để mọi người phải lo lắng rồi, lần này làm nhiệm vụ vô tình gặp được một đứa nhỏ có tư chất rất tốt. Vì phải dẫn theo nó nên trên đường về phải bay chậm một chút, đến hôm nay mới về.”

Rồi y chỉ sang Vương Mặc, nói: “Nó tên là Vương Mặc, từ nay sẽ ở Vân gia tu luyện. Ta sẽ đến chỗ Thiên Tình cô cô để báo danh, còn phải làm phiền Huyền lão đi sắp xếp chỗ ở cho nó.”

Lão nhân kia gật đầu rồi quay vào phủ làm việc của mình, còn Tô Huyết thì dẫn Vương Mặc đi theo một hướng khác. Đi qua bao dãy đình đài lầu các, còn cả mấy ngọn giả sơn lẫn mấy dãy trúc đào, cuối cùng Tô Huyết mới dừng lại trước một ngôi nhà trúc đơn sơ. Tới đây, Tô Huyết cúi đầu nói: “Đệ tử Tô Huyết vấn an Thiên Tình cô cô, hôm nay đệ tử có dẫn theo một đứa nhỏ có tư chất rất tốt, muốn được cô cô kiểm duyệt ạ.”

Từ trong ngôi nhà trúc truyền ra một giọng nói đầy nhu hòa: “Huyết nhi đó ư. Vậy người dẫn theo đứa nhỏ đó vào đây để ta xem tư chất đến mức nào.”

Tô Huyết vâng dạ một tiếng, dắt Vương Mặc đi vào trong nhà. Không gian trong nhà cũng không quá lớn, trong đó bày trí một chiếc giường nhỏ và một cái bàn trà. Bốn góc nhà trồng bốn chậu cây cảnh khác nhau, theo thứ tự là mai, lan, cúc, trúc. Trên tường thì trưng bày đủ loại tranh sơn thủy và thi pháp, khiến khắp căn nhà tràn đầy khí tức cổ xưa. Ngôi trước bàn trà là một nữ tử tầm mười chín hai mươi tuổi, thân vận một chiếc áo màu hồng nhạt. Mái tóc mềm của nàng xõa qua vai, đôi hàng mi như liễu, cặp mắt trong như thu thủy, làn da trắng nõn mịn màng. Vương Mặc trông thấy không khỏi thâm hô một câu tuyệt sắc giai nhân. Tô Huyết đương nhiên đã

nhìn quen nhan sắc của nữ tử này, sau khi vào nhà thì y nói: “Thưa cô cô, đứa nhỏ đó đã được đệ tử dẫn tới đây, nó tên là Vương Mặc.”

Rồi y kéo kéo áo của Vương Mặc một cái, Vương Mặc giật nảy mình, sau đó mới cúi người nói với nữ tử kia: “Vương Mặc xin bái kiến cô cô.”

Nữ tử cười hiền hòa nói: “Lại đây ta xem tư chất của người xem nào?”

Vương Mặc dạ một tiếng rồi bước tới chìa tay ra. Nữ tử áo hồng bắt lấy tay của nó, sau một lúc bỗng cả người run rẩy. Rồi nàng nhìn sang Tô Huyết lấp bắp nói: “Huyết nhi...người trác thí ra tư chất gì?”

Tô Huyết đáp: “Chính là tám linh mạch. Để tử nghĩ chắc bản thân mình cũng không nhìn lầm. Không biết cô cô có xem ra như thế hay không?”

Nữ tử sau đó cũng trấn định lại, nhẹ giọng đáp: “Cũng giống như vậy, không ngờ truyền thuyết trên đời lại tồn tại. Hơn nữa còn tồn tại trên thân hai người trong cùng một thời đại.”

Tô Huyết kinh hãi: “Cái gì? Hai người trong cùng một thời đại. Còn...còn có ai nữa?”

Nữ tử đáp: “Tưởng người biết rồi chứ, người kia chính là Diệp Thiên Vũ.”

Cả Tô Huyết và Vương Mặc đều há miệng kinh ngạc. Không ngờ lại là Diệp Thiên Vũ, đệ nhất tu tiên giả của Nhân tộc, một mình đủ sức chiến bại Tứ Hải Long Vương. Vương Mặc giờ này cũng không tưởng tượng được một vĩ nhân như thế nào mới có thể như vậy. Nhưng thuyết pháp tám linh mạch đặt trên người ông ta xem ra cũng hợp lý. Nghĩ lại bản thân cũng là tám linh mạch, vị tất đã thua kém người ta, nếu mình cố gắng thì nhất định cũng có ngày đạt tới thành tựu như vậy. Nữ tử cũng nhìn ra quyết tâm của Vương Mặc, nên vỗ vai nó nói: “Người cũng biết Diệp Thiên Vũ rồi

sao. Yên tâm đi, có lòng tin như vậy thì nhất định sẽ có ngày người đuổi kịp ông ta.”

Vương Mặc cúi đầu đáp: “Đa tạ cô cô khích lệ ạ.”

Nữ tử lại nói: “Ta họ Vân, tên Thiên Tình. Người cứ gọi ta là Thiên Tình cô cô là được rồi.” Rồi quay sang nói với Tô Huyết: “Người đã tìm ra nó thì hãy phụ trách truyền đạo cho nó đi nhé. Đợi khi nào Khai Linh hoàn thiện, đột phá Huyền Linh thì có thể đi tới Trường Thanh Các tham gia khảo nghiệm nhập môn rồi.”

Tô Huyết cúi người đáp: “Dạ, vậy đệ tử xin lui trước.”

Vương Mặc cũng cung kính nói: “Vậy đệ tử cũng xin lui.”

Rồi nó theo sau Tô Huyết rời khỏi căn nhà tranh, đi qua mấy dãy nhà khác thì bỗng có một thân ảnh tiến tới hai người bọn họ. Đó là một thiếu nữ chừng mười tám tuổi, mặc một chiếc áo thêu hoa đỏ rực rỡ. Cô nàng có khuôn mặt tròn trĩnh đầy dễ thương, nhất là đôi mắt đen láy như muốn hút hồn người khác. Vương Mặc nhìn mà há hốc miệng mồm, thầm nghĩ Vân gia này không rõ là một thế gia tu tiên hay là một động mỹ nhân nữa. Hết Thiên Tình cô cô rồi lại đến thiếu nữ này, ai nấy đều diễm lệ vô song, xinh đẹp hơn những nữ tử trong thôn vô số lần. Có lẽ trong đời này chỉ có mẹ là đẹp hơn họ mà thôi. Đang lúc Vương Mặc thất thần thì thiếu nữ cất giọng lạnh lạnh nói với Tô Huyết: “A! Nhị sư huynh, sao giờ huynh mới về.”

Tô Huyết chỉ sang Vương Mặc nói: “Trên đường ta gặp phải nó, thấy tư chất của nó rất tốt nên đem về. Do vậy nên mới về muộn đó.”

Thiếu nữ nhìn sang Vương Mặc thích thú nói: “Là nó sao? Tiểu đệ đệ, người tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi?”

Vương Mặc đáp: “Tiểu đệ tên là Vương Mặc, năm nay mười hai tuổi.”

Thiếu nữ nói: “Mười hai tuổi à, vậy là hơn Hi nhi nhà ta ba tuổi. Còn ta tên là Vân Yên Vũ, cứ gọi ta là Vũ tử tử nhé.”

Tô Huyết thấy thế thì ho khan nói: “E hèm. Tam sư muội này, ta quen nói với muội là nó thân mang tám linh mạch đó, tốc độ tu luyện nhất định là nhanh kinh người. Muội mới nhập môn được sáu năm, đạo pháp chưa lấy gì là cao thâm, tốt nhất nên đi về tu luyện đi, kẻo bị nó vượt mặt thì xấu hổ lắm đó.”

Vân Yên Vũ nghe nói Vương Mặc mang tám linh mạch thì kinh hãi trợn tròn mắt: “Cái gì! Huynh không đùa muội đó chứ. Tám linh mạch ư!”

Tô Huyết cười hắc hắc đáp: “Ta nào dám nói dối muội, khi này Thiên Tình cô cô cũng đã trắc thí rồi, không thể nào sai được.”

Vân Yên Vũ lắp bắp nói: “Thế thì chẳng phải nó còn yêu nghiệt hơn cả huynh hay sao?”

Tô Huyết trả lời: “Đương nhiên! Ta chỉ có sáu linh mạch thì sao có thể so với nó được chứ.”

Vân Yên Vũ bĩu môi: “Toàn là yêu nghiệt, không chơi với huynh nữa, muội đi tìm đại sư huynh đây.”

Nói rồi cô nàng tung tăng nhảy nhót đi sang lối khác. Tô Huyết lắc đầu cười gượng, rồi lại dẫn Vương Mặc đi tiếp, trên đường đi y giảng giải một số quy củ của Vân gia cho Vương Mặc. Cho đến khi gặp lại Huyền lão, nghe lão sắp đặt chỗ ở cho Vương Mặc thì y lại dẫn Vương Mặc tới một khu ốc xá khác.

Đãy ốc xá đó nằm ở phía đông Vân gia, xung quanh trồng đầy hoa mai trắng. Vương Mặc được sắp xếp ở riêng một phòng, căn phòng tuy không lớn nhưng đầy đủ giường chiếu bàn ghế, bên tường còn vẽ đủ loại đồ hình cổ quái. Tô Huyết đưa Vương Mặc vào phòng rồi trao cho nó một quyển

sách, trên bìa viết ba chữ cổ xưa “Khai Linh Quyết”, rồi nói: “Đây là công pháp nhập môn của Trường Thanh Các, người cố gắng tu luyện cho tốt, tránh dục tốc bất đạt. Năm đó ta tu luyện mất bốn năm mới đại thành Khai Linh Quyết này. Dù người có tám linh mạch thì cũng không thể ngày một ngày hai là có thể hoàn thành nó được. Cho nên cứ tuần tự mà tiến, không cần nóng vội làm gì.”

Vương Mặc vâng dạ một tiếng, Tô Huyết lại đưa cho nó một tờ giấy vẽ một đám đồ hình, rồi nói tiếp: “Trên đó là bản đồ Vân gia này, người mới tới không quen thì có thể nhờ nó mà đi lại khắp nơi. Trên vấn đề tu luyện có gì thắc mắc thì có thể tìm ta, ta ở Trung khu, được đánh dấu trên bản đồ đó, người cứ theo đó mà tìm. Giờ thì ta đi đây.”

Vương Mặc lại cúi người cảm tạ một tiếng, sau đó tiễn Tô Huyết rời đi.

Thế là:

Thiếu niên rời thôn nhỏ

Đến thành thị tu tiên

Thân mang đầy tư chất

Quyết danh chấn Thương Nguyên.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời đọc hồi sau sẽ rõ.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Hồi Thứ Nhất: Tiên Nhân](#)

[Hồi Thứ Hai: Bi Thương](#)

[Hồi Thứ Ba: Tô Huyết](#)

[Hồi Thứ Tư: Truyền Kỳ](#)